

Leo's vader was één van de bevrijders van Nederland

'OPDAT WE NIET VERGETEN'

Bart van Vliet sloot zich in 1940 aan bij de Prinses Irenebrigade. In augustus 1944 maakte hij de oversteek vanuit Engeland naar Normandië. Daar vocht hij mee voor onze bevrijding. Zijn zoon Leo (66) koestert de bijzondere geschiedenis van zijn vader.

Onverzettelijk liggen ze in de smaragdgroene zee: de zesduizend kilo zware caissons die in 1944 samen de kunstmatige haven van Arromanches vormden. Witte golfjes kruipen op tegen het beton. Een meeuw maakt een duikvlucht. Leo van Vliet staat naast zijn zoon Richard in het hoge gras aan de rand van de klif. Vanachter de horizon kwam op 7 augustus 1944 Leo's vader Bart, als strijder van de Prinses Irene Brigade, op Frankrijk afsteveneren. De zee was met zon overgoten. De lucht onschuldig blauw. Vastberaden doorkliefde het Amerikaanse landingsvaartuig nr. 416 het water.

Door zijn verrekijker kon hij de Franse kust al zien. Na een betrekkelijk rustige overtocht meerde het landingsvoertuig af voor Gold Beach. Om tien over acht 's avonds zette de Irenebrigade, bestaande uit

1.200 strijders, voet aan wal. De overtocht vond geruime tijd na D-Day op 6 juni 1944 plaats, omdat de brigade eerst een intensief oefenprogramma in het Engelse Dovercourt moest doorlopen.

'ALSOF IK ER ZELF BIJ WAS GEWEEST'

Zeventig jaar later reist Leo met zijn zoon Richard naar Normandië om het spoor van zijn vader te volgen. "Eerder kwam het er nooit van om ernaartoe te gaan. Totdat mijn zoon, toen dertig jaar oud, me in 2014 voorstelde om samen Arromanches te bezoeken. Hij had zijn opa's boek over diens belevenissen opnieuw gelezen en wilde graag met eigen ogen zien waar hij destijds was geweest. Het bezoek maakte op ons allebei diepe indruk. Toen ik uitkeek over die caissons, leek het alsof ik erbij was geweest en werd teruggeworpen in de tijd", vertelt Leo.

TERUG OP FRANSE BODEM

Op 10 mei 1940, de dag van de Duitse inval, verliet zijn vader Bart samen met zijn kameraden van de Koninklijke Marechaussee zijn standplaats in Steenberg. Via Normandië vertrok hij een maand later met de m.s. Prinses Beatrix vanuit Brest naar Engeland. Daar ontstond in ballingschap

PRINSES IRENEBRIGADE

De Koninklijke Nederlandse Brigade 'Prinses Irene' was opgebouwd uit Nederlandse troepen die in mei 1940 naar Engeland konden ontkomen en verder bestond uit Engelandvaarders en Nederlanders uit het buitenland die bij de brigade hun dienstplicht vervulden of zich er vrijwillig meldden.

'Zijn dochttertje kende hij alleen van een foto'

de Irenebrigade. Toen hij in de zomer van 1944 aankwam in Arromanches, beschikte hij met zijn 34 jaar al over heel wat oorlogservaring.

BLOEDIGE GEVECHTEN

Bij Breville en Pont Audemer nam de brigade deel aan bloedige gevechten tegen de Duitse troepen.

De brigade nam actief deel aan bloedige gevechten in Frankrijk.

Bart nestelde zich in een schuttersputje dat eerder in de strijd door een Duitser was gegraven. "Voor mij zie ik niemandsland en ongeveer 700 à 1.000 meter verder is de vijand. Onze mortieren gaan zich 'inschieten' en geven een moordend vuur af op de Duitse stellingen. Vanzelfsprekend wordt dit vuur beantwoord", schreef hij daarover in zijn dagboek. De vurige strijd in Frankrijk bleek nog maar het begin te zijn. Nieuwe Duitse weerstand volgde in België. De strijdkrachten namen ook deel aan Operatie Market Garden en vochten in Zeeland en in Hedel. Zij waren onder meer betrokken bij de bevrijding van Tilburg op 25 oktober en Den Haag op 8 mei.

EINDELIJK THUIS BIJ Z'N GEZIN

Op 11 mei 1945 keerde Bart terug naar huis, waar hij eindelijk zijn dochttertje van vierenhalf jaar in de armen kon sluiten. Hij wist van haar bestaan, maar kon bij haar geboorte niet aanwezig zijn en had alleen een foto van haar gezien. "Mijn zus noemde hem meteen 'pappie'. Ze herkende hem van foto's", vertelt Leo.

Samen met zijn oudere zus en twee broers groeide hij op met de verhalen van zijn vader. "Mijn vader vertelde makkelijk over de oorlog, maar niet alles in detail. Wij vroegen daar ook niet naar. Als kind vond ik die verhalen wel spannend, maar als je ouder bent, beleef je ze anders. Dan ben je blij dat je niet in zijn schoenen stond. Wij hadden als kinderen diep respect voor wat hij had gedaan in de oorlog." Dat was niet omdat Bart te koop liep met zijn status als bevrijder. "Hij was een bescheiden, zorgzame en plichtsgetrouwe man. Niet iemand die graag op de voorgrond was." Tekenend is dat Bart gedurende de Nationale Dodenherdenking altijd thuisbleef. "Aan de buis gekluisterd, dat wel. Hij was altijd geïrriteerd als hij buiten toch mensen zag lopen."

HET VERHAAL DOORGEVEN

In 1985 schreef Bart het boek 'Om nooit te vergeten', over zijn ervaringen bij de brigade. Twee jaar na die publicatie overleed Bart onverwacht. Hij werd 77 jaar. Hoewel dat inmiddels ruim drie decennia geleden is, denkt Leo steeds vaker aan zijn vader en aan wat hij heeft gedaan in de oorlog. "Ik vind het belangrijk dat zijn verhaal doorgegeven wordt aan volgende generaties. Door daarover te blijven praten, wil ik het laten voortleven. 'Lest we forget', schreef mijn vader achterin zijn boek. Die woorden neem ik graag ter harte. Opdat we niet vergeten!" ■

